

Arrest

nr. 248 875 van 10 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ACER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 mei 2019.

1.2. Op 2 december 2019 en 23 januari 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 15 februari 1995 in Ciudad Bolivar in de deelstaat Bolivar in Venezuela. Met uw vader heeft u niet echt een stabiel contact. Uw moeder woont en werkt nog steeds in Ciudad Bolivar. Daar woont ze in uw ouderlijk huis met uw twee zussen. U verbleef daar tot vlak voor uw vertrek in 2019 in Urbanisatie Los Proceres, Calle Santiago Mariño, casa 7/10 in Ciudad Bolivar, deelstaat Bolivar. Verder heeft u ook familie, uw grootouders aan moederszijde, in de deelstaat Anzoátegui, stad Boca del Pao in het gehucht Pueblo Viejo.

U bent in 2016 afgestudeerd van de Technische Universiteit van de staat Bolivar. Aan het einde van uw studies heeft u gewerkt als Personal Trainer in Ciudad Bolivar. Daarnaast werkte u ook in een restaurant.

Tijdens uw studies hield u zich bezig met politieke thema's. U voerde op eigen initiatief gesprekken met de nieuwe studenten en deed presentaties. Uw wilde de mensen bewuster maken van de situatie in uw land. Twee à drie maanden later, in november 2016 werd u lid van de partij Voluntad Popular. Binnen de partij vervulde u logistieke taken en was u bezig met propaganda. Zo sprak u met de mensen om hen meer te vertellen over de partij en u legde uit waarom er betoogd werd. Uw logistieke taken bestonden eruit betogingen te organiseren, de route te bepalen, bijeenkomsten te kiezen enzovoort.

In december 2016 werd u aan de universiteit benaderd door een zekere A. Hij was lid van een groepering die Member heette en u vermoedt dat hij ook lid was van de colectivos. Hij zei dat hij wilde dat u stopte met uw activiteiten. U was bang maar besloot om toch verder te doen. In april 2017 zijn de betogingen toegenomen en u nam eraan deel. Op het einde van uw studies in juli 2017 zag u A. tijdens een betoging aankomen met een groep personen op motorfietsen. Hij was gewapend en sprak u aan. Hij zei dat hij u al vaak tijdens betogingen gezien had en hij gaf u twee dagen om te verdwijnen. U werd ook bedreigd met de dood. U ging naar huis en besloot geen klacht in te dienen.

U besloot vervolgens naar uw grootouders te gaan die in Pueblo Viejo in Boca del Pao wonen. U besliste om uw politieke activiteiten weer verder te zetten, en de mensen in uw dorp te gaan informeren over de politieke situatie. U ging van huis tot huis om met hen te spreken. In het dorp woonde een veedief, A. genaamd. Hij is een aanhanger van de regering en bovendien ook gewapend. A. stal ook vee van de dorpelingen en uw familie. Eind december 2017 sprak u hem aan en u zei hem dat hij uw familie met rust moest laten. Hij wist dat u politieke activiteiten had en zei dat u moest weggaan of dat u anders zou sterven. Hij zei dat hij u één dag gaf om te verdwijnen. Daarop contacteerde u uw oom. Hij beloofde u te helpen, maar vroeg u om één maand te wachten.

Tussen 25 of 27 januari 2018 heeft u het land per bus verlaten via Colombia naar Peru. U verliet Peru op 3 februari 2019 en reisde per vliegtuig door naar België. U kwam aan op 14 maart 2019 en diende uw verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, een uittreksel uit het bevolkingsregister, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw universitair diploma, een toelating om de grens over te steken, een attest van Voluntad Popular, een document van Western Union, een klacht neergelegd door tante i.v.m. de diefstal van een koe door A. (5 maart 2018), een reistoelating, een Peruviaans verblijfskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u aan de universiteit sprak over politieke thema's en u informeerde uw medestudenten. U werd lid van Voluntad Popular eind 2016. U verrichtte logistieke taken voor de partij, voerde propaganda en nam deel aan marsen. Nadat u verhuisd was naar Boca del Pao trachtte u op eigen initiatief de dorpelingen bewust te maken van de politieke situatie (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 13). Er dienen echter enkele bemerkingen te worden gemaakt bij uw verklaard politieke activisme.

Hoewel u lid zou geweest zijn van Voluntad Popular nam u nooit deel aan hun evenementen of vergaderingen (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 13). Daarenboven bleek uw kennis van de partij en ruimer de algemene politiek in Venezuela beperkt. Zo kon u behalve Primero Justicia en Vente Venezuela geen andere oppositiepartijen opnoemen (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 7). Gevraagd naar de politieke standpunten van de partij en uw motivatie om lid te worden, blijft u vaag oppervlakkig en ontwijkt de vragen (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 7, 8). Betreffende uw politieke activiteiten, taken voor de partij en de niet-partijgebonden activiteiten die u er op na hield, legt u geen enkel overtuigend bewijs voor. In het attest van Voluntad Popular staat vermeld dat u instond voor logistieke ondersteuning, publiciteit en reclame voor de gemeente 'Independencia' in de staat Anzoátegui (zie groene map). Echter, tijdens het gehoor verklaarde u meermaals dat u uw activiteiten voor de partij enkel heeft uitgeoefend in Ciudad Bolívar in de deelstaat Bolívar, u vermeldt de gemeente 'Independencia' op geen enkel moment tijdens het gehoor (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 9, 13 en 2, p. 7). Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de bewijswaarde van het attest en zetten uw verklaringen over uw activisme ernstig op de helling. Tot slot is het weinig aannemelijk dat u naar het dorp van uw grootouders vluchtte omdat u problemen kende door uw activisme en daar dan meteen uw activiteiten weer opstartte, dit terwijl er in het dorp zelfs geen opposanten van het regime aanwezig waren (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u zich actiever doet uitschijnen dan dat u werkelijk bent geweest.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard.

Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft uw problemen aan de universiteit dient opgemerkt dat u enkel problemen kende met één lid van de groep Member en dat de problemen zich beperkten tot twee woordenwisselingen met een tijdsinterval van zeven maanden (CGVS 1, p. 11 en 12 en CGVS 2, p. 9). Dit is echter onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin volstaat dit om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien verklaarde u tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS dat Member op de hoogte was van uw activiteiten op de universiteit, maar dat u hier niet werd op aangesproken door enig ander lid van deze groep (CGVS 1, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel problemen had met A. in deze periode, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u problemen had met andere leden van deze groepering. U werd nooit door andere leden benaderd (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 9).

Opmerkelijk is ook dat u geen klacht hebt ingediend tegen A. na de bedreigingen. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat dat niet mogelijk was omdat Member banden had met milities, gewapende groepen, de politie en de Guardia Nacional (notities persoonlijk onderhoud 1, p. 12). Gevraagd naar hoe u dat wist zei u dat dat was omdat zij in de universiteit Chaves en Maduro afbeeldden alsof het bekende figuren waren. U zegt er zijn achter gekomen omdat ze hun revolutionaire en socialistische ideeën wilden verderzetten (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 8). Uit uw antwoord blijkt nergens dat er een gegronde reden is om aan te nemen dat zij effectief gesteund worden door de overheid, het feit dat deze twee leiders, Chaves en Maduro, door hen worden afgebeeld, kunnen dit geenszins aantonen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt, zoals hierboven reeds vermeld, dat het niet geloofwaardig is dat u Ciudad Bolivar ontvlucht en op zoek gaat naar bescherming in Boca del Pao om daar dan uw politieke activiteiten verder te zetten. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat het is omdat men niet aan politiek mag doen en anders mag denken en dat u gelooft in de jeugd. Gevraagd of u zich bewust was van het risico dat u op dat moment nam zegt u dat de risico's waren dat ze u zouden ontvoeren en oppakken.

Uw verklaringen omtrent uw motivatie in Pueblo Viejo uw activiteiten verder te zetten – en dat zonder de steun van de partij waar u lid van bent (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 7) – blijven wederom vaag en oppervlakkig. Boca del Pao telt 1286 inwoners en Pueblo Viejo is een gehucht in Boca del Pao (zie blauwe map) dat u net daar, uw vluchtoord, beslist om strijd te voeren kan u niet op een redelijke wijze motiveren.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat, hoewel uw lidmaatschap van Voluntad Popular niet betwist wordt, er toch kan worden van uitgegaan dat uw niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw activiteiten bij Voluntad Popular.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw professionele activiteiten, uw identiteit, nationaliteit en uw verblijf in Peru staan immers niet ter discussie. Uit de foto's waarop u te zien bent met uw vrienden kan niet worden afgeleid dat u ooit politiek actief was en problemen heeft gekend. Wat betreft de klacht die uw tante heeft ingediend, in verband met de diefstal van een drachtige koe op 5 maart 2018, kan hetzelfde gezegd worden. Het document van Western Union bewijst louter dat er een overdracht is gebeurd tussen betreffende personen en heeft verder geen bewijswaarde. De artikels en screenshots van sociale media hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela en niet op u persoonlijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstantie die over zijn aanvraag moet oordelen waarbij de verzoeker geloofwaardige verklaringen moet afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het CGVS is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere onderzoeksplicht. Verzoeker citeert vervolgens uit UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims", 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17 en Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, "Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection", Canada, januari 2004, p. 11 en 23-26 en stelt dat rekening houdende met deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden en het belang ervan voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, verwerende partij "op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn". Hij stelt dat bij een correcte invulling van de bewijslast *in casu* een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag had moeten worden vastgesteld of minstens het voordeel van de twijfel had moeten toegekend worden.

Wat betreft het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker en de stelling van verwerende partij dat verzoeker zich actiever doet uitschijnen dan hij werkelijk is geweest, argumenteert verzoeker dat hij wel degelijk een belangrijke rol als lid van de partij Voluntad Popular had, namelijk "het organiseren van en deelnemen aan betogingen, het voeren van gesprekken met studenten op de universiteit, het bewust maken van mensen door deur aan deur te gaan, het houden van presentaties en het voeren van propaganda, reclame en publiciteit. Wat volgens het CGVS dan wel een actieve rol zou inhouden, is voor verzoeker een raadsel". Waar het CGVS meent dat verzoeker te vaag en oppervlakkig blijft en dat hij geen bewijs kan voorleggen van zijn deelneming aan activiteiten binnen de partij stelt verzoeker het volgende: "Dat tegenpartij er alles aan doet om de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen, toont aan dat er een zekere vooringenomenheid van het CGVS was en men hierdoor met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens simpelweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal. De vermeende oppervlakkigheden en gebreken zijn louter te wijten aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers door de tegenpartij in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt. Een dergelijk letterlijke interpretatie van wat al dan niet een vage of leugenachtige verklaring is, zoals diegene toegepast door tegenpartij in de bestreden beslissing, zou er toe leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, rekening houdend met de praktische onmogelijkheid van de Commissaris-generaal om letterlijk de, al dan niet vertaalde, verklaringen van een asielzoeker in een vreemde taal neer te schrijven. Dit zou dan ook de specifieke eigenheid van de asielprocedure zelf en de plicht tot medewerking van de asielzoeker volledig uithollen aangezien in dat geval elke asielzoeker systematisch tegenstrijdige verklaringen ten laste gelegd zouden kunnen worden".

Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat er in Venezuela een binnenlands gewapend conflict heerst, dat er een ware dictatuur heerst en dat zowel het leger als de politie er geweld pleegt tegen burgers die de oppositie aanhangen. Hij wijst er op dat volgens het CGVS de veiligheidssituatie in Venezuela nog steeds problematisch is en dat het geweld er wijdverspreid is. Het CGVS maakt echter gebruik "van een voorwaarde voor de vaststelling van dit willekeurig geweld, namelijk 'de aanwezigheid van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden', en spreekt zichzelf tegen door te

stellen dat, hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, er geen sprake is van confrontaties tussen reguliere strijdkrachten met gewapende groeperingen. Om van ernstige schade te kunnen spreken, dient een persoon volgens het CGVS met andere woorden het voorwerp uit te maken van een ernstige bedreiging, dus weldegelijk het risico te lopen op gevaar, maar tegelijkertijd ook slechts toevallig of willekeurig het slachtoffer kunnen worden van geweld. Dat aanhangers of sympathisanten van bepaalde niet-regeringsgezinde groeperingen hierbij een aanzienlijk hoger risico lopen, wat in Venezuela zeer zeker het geval is, wordt volledig buiten beschouwing gelaten. Politieke represaillemaatregelen en zelfs militaire operaties worden in het algemeen namelijk veelal doelgericht op specifieke plaatsen georganiseerd, waardoor slachtoffers uiteindelijk even vaak willekeurig of toevallig vallen als doelgericht. Maandelijks vallen er nog steeds doden en gewonden als gevolg van het geweld door de regeringsgezinde strijdkrachten, echter het CGVS banaliseert dit en is van oordeel dat het merendeel van het geweld in Venezuela eerder doelgericht is in plaats van willekeurig, waardoor er volgens haar geen sprake kan zijn van een risico op 'ernstige schade'. Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken luidt echter nog steeds als volgt: 'Sinds begin januari 2019 vinden manifestaties, tegenmanifestaties en samenscholingen van sympathisanten van de oppositie plaats (cabildos abiertos), met slachtoffers en vele arrestaties tot gevolg, waardoor reizen naar Venezuela afgeraden wordt.' Uit dit alles kan men besluiten dat, niettegenstaande de beweringen van tegenpartij, verzoeker weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en een zeer hoog risico loopt op ernstige schade door bedreigingen van zijn persoon of leven indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst."

Verzoeker argumenteert verder dat de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Volgens verzoeker weerhouden deze beginselen tegenpartij ervan doelbewust een interpretatie van verzoekers verklaringen en derden te zoeken waardoor zou blijken dat ze ongeloofwaardig of tegenstrijdig zijn als ook een "coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is". Ook moet op basis van deze beginselen rekening worden gehouden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. *In casu* had tegenpartij "minstens een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal te laten afhangen van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over minor details tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven". De bestreden beslissing focust eenzijdig op dergelijke verklaarbare tegenstrijdigheden zonder dat uit de bestreden beslissing naar voor komt dat rekening werd gehouden met de gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas. Verzoeker is dan ook over de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas "in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig".

Verzoeker wijst er verder op dat hij een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd en dat hij ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken heeft bijgebracht om zijn verklaringen te ondersteunen waardoor hij de bewijslast die op hem rust heeft vervuld.

Tenslotte betoogt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem ook het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Tegenpartij beperkt zich tot de conclusie dat verzoeker "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt". Volgens verzoeker is de loutere verwijzing naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut niet voldoende omdat zij aan de definitie van subsidiaire bescherming moeten getoetst worden. Hij betoogt verder als volgt: "Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe hij er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is. Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten. Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat hij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de

Vreemdelingenwet in bescherming voorzien. Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht”.

Verzoeker besluit dat hij *“wel degelijk een nieuw element aangebracht dat zou moeten leiden tot een beslissing van tegenpartij tot inoverwegingname van de asielaanvraag, in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991”.*

Verzoeker vordert in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of zo de Raad mocht oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vordert verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling of er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, in de zin van artikel 39/76 § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing van 19 februari 2020 toe aan het verzoekschrift.

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 22 januari 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 ([hyperlink](#)); de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 ([hyperlink](#)); *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 ([hyperlink](#)); OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019 ([hyperlink](#)); *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 ([hyperlink](#)); *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 ([internetlink](#)); en *“EASO: Venezuela country focus”* van augustus 2020 ([internetlink](#)).

4. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of*

relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijk gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verwerende partij en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker beroept zich op zijn politieke activiteiten in Ciudad Bolivar in de deelstaat Bolivar en in Boca del Pao in het gehucht Pueblo Viejo in de deelstaat Anzoategui. Volgens zijn verklaringen zou verzoeker in november 2016 lid geworden zijn van Voluntad Popular en vervulde hij logistieke taken bij demonstraties en ter voorbereiding van demonstraties en deed hij ook propaganda activiteiten op de Universiteit waar hij studeerde. Reeds voor zijn lidmaatschap van de partij probeerde hij al mensen bewust te maken. In december 2016 werd hij aan de universiteit benaderd door een zekere A. die volgens verzoeker lid was van de organisatie Member, een regeringsgezinde groep die ook in dezelfde universiteit actief was (notities PO I, p. 11). A. vertelde hem dat hij wist dat verzoeker anti-regeringspropaganda verspreidde en dat hij daarmee moest stoppen. Later zag hij A., die een wapen droeg, terug tijdens een anti-regeringsdemonstratie in 2017 en A bedreigde hem en zei dat hij twee dagen had om te verdwijnen. Daarop contacteerde hij eerst zijn oom G. maar die kon hem niet helpen zodat hij bij zijn grootouders in Boca del Pao ging om zichzelf in veiligheid te brengen. Verzoeker ging daar verder met zijn bewustmakingsactiviteiten. Een regeringsgezinde boer, A. ging daar niet mee akkoord en eind december 2017 werd verzoeker door A. bedreigd die hem gebod te stoppen met zijn activiteiten (notities PO I, p. 13). Hij werd bang en contacteerde zijn oom G. die het uiteindelijk financieel mogelijk maakte voor verzoeker om Boca del Pao te verlaten op 25 januari 2018 en via Colombia naar Peru te gaan, waar hij nog ongeveer een jaar verbleef alvorens naar België te komen.

Volgens de bestreden beslissing maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk omwille van zijn politieke activiteiten omdat er enerzijds wordt vastgesteld dat hij zich actiever doet uitschijnen dan hij in werkelijkheid is geweest; uit de landeninformatie blijkt dat vooral personen met een prominent politiek profiel worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten; hij aan de universiteit enkel problemen kende met één lid van de groep Member en deze problemen onvoldoende ernstig waren om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd en het niet geloofwaardig is dat hij Ciudad Bolivar ontvluchtte omwille van zijn politieke activiteiten om deze dan verder te zetten in het gehucht Boca del Pao.

Verzoeker voert hertegen aan dat hij wel degelijk een prominente rol speelde in het politiek activisme en verwijst daarvoor naar het organiseren en deelnemen aan betogingen, het voeren van gesprekken met studenten op de universiteit, het bewust maken van mensen door deur aan deur te gaan en het houden van presentaties en het voeren van propaganda.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn vluchtmotieven een kopie van een attest neerlegt van de Voluntad Popular dat werd afgeleverd op verzoek van *“de belanghebbende partij”* in de stad Barcelona in de deelstaat Anzoategui op 11 april 2019. Dit attest vermeldt dat verzoeker activist is van de partij sinds 15 november 2016 *“tot op heden”* en dat hij logistieke ondersteuning, publiciteit en reclame verzorgt bij het *“Gemeentelijke Activistenteam van de Gemeente Independencia, van onze staat Anzoategui”*. Zoals terecht geargumenteed in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker evenwel zowel tijdens het eerste als het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij enkel activiteiten voor de partij uitvoerde in Ciudad Bolivar (notities PO I, p. 9, 13 en notities PO II, p. 7) en dat hij in Pueblo Viejo enkel nog in eigen naam verder activiteiten deed en dat er niemand was die hem steunde. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker tijdens beide persoonlijke onderhouden nooit gewag maakt van activiteiten die verzoeker zou hebben uitgevoerd in de gemeente Independencia, terwijl volgens het attest verzoeker enkel in die gemeente actief zou zijn geweest volgens het attest. Het gegeven dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn politiek activisme voor de partij Voluntad Popular niet strookt met de inhoud van het attest van deze partij dat door verzoeker wordt neergelegd, ondermijnt niet alleen de bewijswaarde van het document maar ook in belangrijke mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn activiteiten voor deze partij, nu het niet aannemelijk is dat verzoeker, mocht hij inderdaad actief zijn geweest voor deze partij in de gemeente Independencia, dit niet zou vermeld hebben. De Raad stelt ook vast dat het attest werd afgeleverd op 11 april 2019, toen verzoeker reeds in België verbleef en hij pas op 8 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Voor zover er een vergissing zou gebeurd zijn door de partij, had verzoeker dit kunnen melden en vragen om dit te corrigeren. Bovendien stelt de Raad vast dat het attest een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde in elk geval relatief is aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. De Raad stelt vast in het verzoekschrift geen poging wordt ondernomen om de pertinente motieven met betrekking tot de discrepantie tussen verzoekers verklaringen over zijn activiteiten voor Voluntad Popular en de inhoud van het door hem neergelegde attest van Voluntad Popular te weerleggen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van zijn activiteiten in de Universiteit en ook vaag blijft over de activiteiten die hij zowel in eigen naam als voor Voluntad Popular deed.

Verzoeker verklaart dat hij studeerde aan een onderwijsinstelling van de regering en dat hij tijdens presentaties over de universiteit aan nieuwe studenten sprak over het Chavisme maar dat dit op een clandestiene manier moest gebeuren en hij dus geen foto's van zijn activiteiten kan voorleggen (notities PO I, p. 10). Evenwel verklaart hij ook in 2017 aan verschillende marsen te hebben deelgenomen (notities PO II, p. 4) maar ook hiervan kan verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Voor zover het ontbreken van documentair bewijs niet noodzakelijk tot de conclusie leidt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat zijn verklaringen over de rol die hij zou vervuld hebben voor Voluntad Popular vaag en weinig gedetailleerd zijn. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij niet naar vergaderingen en evenementen van de partij ging (notities PO II, p. 8) en dat hij wat de logistiek bij de demonstraties betreft, gevraagd om dit toe te lichten, verklaart: *"Het logistieke thema was om erachter te komen waar de mars zou aanvangen en waar VP zijn betogers zou laten starten en in welk gedeelte van de stad op welk strategisch punt opdat er niet veel repressie zou zijn van de GN en politie"* (idem). Hieruit blijkt in elk geval niet dat verzoeker een zeer prominente rol speelde, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, nu verzoeker blijkbaar niet deelnam aan vergaderingen van de partij en zelf moest uitzoeken waar de betogingen zouden plaatsvinden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dan opnieuw in algemene termen opsommen welk soort activiteiten hij ondernam zonder hier verdere details over te verstrekken en hiermee de pertinente motieven in de bestreden beslissing inzake zijn vage verklaringen over zijn activiteiten geenszins weerlegt. Het is immers aan de verzoeker om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen door concrete elementen aan te brengen, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Waar verzoeker nog aanvoert dat de vermeende oppervlakkigheden en gebreken louter te wijten zijn aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers door de tegenpartij in het gehoorverslag die nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds via tolken verloopt en dat een letterlijke interpretatie van wat al dan niet een vage of leugenachtige verklaring is er toe zou leiden dat een consistent asielrelaas gewoonweg onmogelijk is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft welke vaagheden en gebreken hierdoor te verklaren zouden zijn en voorts, zoals gezegd, in gebreke blijft meer specifieke informatie te verschaffen. Verzoeker komt niet verder dan het formuleren van een algemene kritiek op de manier waarop de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming worden weergegeven in het gehoorverslag, zonder evenwel concreet aan te geven welke verklaringen verzoeker daardoor foutief of onvolledig zouden zijn weergegeven. Dit volstaat geenszins om de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de vaagheid van zijn verklaringen met betrekking tot diens activiteiten te weerleggen.

Wat verzoekers beweerde problemen aan de universiteit betreft, stelt de Raad vervolgens vast dat verzoeker geen verdere informatie bijbrengt over de organisatie Member, waartoe zijn belager zou behoord hebben. Voor zover verzoeker beweert dat deze organisatie banden heeft met milities, de politie, gewapende groepen en de Guardia Nacional, brengt verzoeker hiervan geen begin van bewijs bij, noch wordt het bestaan van dergelijke organisatie bevestigd in de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier en geciteerd in de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker slechts problemen had met één lid van deze organisatie en dat deze beweerde problemen zich aan de universiteit beperkten tot een woordenwisseling over verzoekers activiteiten en hij verder in april 2017 tijdens een betoging werd bedreigd door A., die hem twee dagen gaf om te verdwijnen. Zelfs indien A. banden zou hebben met het regime, stelt de Raad vast dat, voor zover enig geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met A., deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, na zijn vertrek uit Ciudad Bolivar hij nog een aantal keren terugkeerde naar deze stad om voedsel te brengen naar zijn moeder. Hoewel verzoeker verklaart dat hij zich nooit veilig voelde, maakt hij evenwel geen gewag van enige verdere problemen met A. na de betoging in april 2017 noch actieve pogingen van A. of aan het regime gelieerde groeperingen om verzoeker op te sporen, noch enige problemen die zijn familie verder zou ondervonden hebben omwille van zijn beweerde problemen. Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker na zijn vertrek uit Ciudad Bolivar in april 2017 geen problemen meer kende met A., hoewel hij nog regelmatig terugkeerde naar deze stad voor zijn definitief vertrek uit Venezuela in januari 2018. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met A., stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze problemen specifiek gevisieerd werd door het regime of de aan het regime gelieerde collectivos noch dat hij op dit ogenblik hierdoor in het vizier van het regime zou komen in geval van terugkeer.

Wat tenslotte verzoekers beweerde problemen met de veedief A. in het dorp van zijn grootouders betreft stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: “*Vervolgens dient te worden opgemerkt, zoals hierboven reeds vermeld, dat het niet geloofwaardig is dat u Ciudad Bolivar ontvlucht en op zoek gaat naar bescherming in Boca del Pao om daar dan uw politieke activiteiten verder te zetten. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u dat het is omdat men niet aan politiek mag doen en anders mag denken en dat u gelooft in de jeugd. Gevraagd of u zich bewust was van het risico dat u op dat moment nam zegt u dat de risico’s waren dat ze u zouden ontvoeren en oppakken. Uw verklaringen omtrent uw motivatie in Pueblo Viejo uw activiteiten verder te zetten – en dat zonder de steun van de partij waar u lid van bent (notities persoonlijk onderhoud 2, p. 7) – blijven wederom vaag en oppervlakkig. Boca del Pao telt 1286 inwoners en Pueblo Viejo is een gehucht in Boca del Pao (zie blauwe map) dat u net daar, uw vluchtoord, beslist om strijd te voeren kan u niet op een redelijke wijze motiveren*”. De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier ongemoeid worden gelaten in het administratief dossier en maakt deze motieven derhalve tot de zijne.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestreden beslissing doelbewust een interpretatie zoekt waaruit zou blijken dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig of tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, en eenzijdig focust op dergelijke tegenstrijdigheden zonder dat uit de bestreden beslissing naar voor komt dat verwerende partij oog heeft gehad voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielaanvraag, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen en stelt hij vast dat verzoeker verder ook niet uiteenzet welke gedetailleerde verklaringen van verzoeker ten onrechte niet zouden zijn in aanmerking genomen en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het komt aan verzoeker toe om aan de hand van concrete elementen de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft. Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn zodat het voordeel van de twijfel niet kan worden toegepast.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn beweerde politieke activiteiten in 2017 geïmigreerd werd door de Venezolaanse autoriteiten of aan het regime gelieerde groeperingen en bijgevolg ook niet aannemelijk maakt dat hij anno 2021 in de negatieve aandacht van het regime of de genoemde groeperingen zou staan.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. Hierover motiveert de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: “*De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw professionele activiteiten, uw identiteit, nationaliteit en uw verblijf in Peru staan immers niet ter discussie. Uit de foto’s waarop u te zien bent met uw vrienden kan niet worden afgeleid dat u ooit politiek actief was en problemen heeft gekend. Wat betreft de klacht die uw tante heeft ingediend, in verband met de diefstal van een drachtige koe op 5 maart 2018, kan hetzelfde gezegd worden. Het document van Western Union bewijst louter dat er een overdracht is gebeurd tussen betreffende personen en heeft verder geen bewijswaarde. De artikels en screenshots van sociale media hebben enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela en niet op u persoonlijk*”. De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier ongemoeid worden gelaten in het administratief dossier en maakt deze motieven derhalve tot de zijne.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela omwille van zijn beweerde politieke activiteiten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofdzaak van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij zijn voorgehouden vrees niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Waar verzoeker aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt en de loutere verwijzing naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut niet volstaat, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming omstandig is gemotiveerd met betrekking tot artikel 48/4 § 2 b) en c) van de Vreemdelingenwet, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus niet dat dienaangaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker toont dit ook niet aan.

De Raad wijst er evenwel op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin wijst de Raad op de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.*

De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Volgens zijn verklaringen is verzoeker afkomstig uit de deelstaat Bolivar, hoewel hij voor zijn vertrek uit Venezuela voornamelijk in de deelstaat Anzoategui verbleef.

De deelstaat Bolivar geldt als één van de meest gewelddadige staten van Venezuela.

Uit de COI Focus *“Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20).

Voor wat betreft Zuid-Venezuela specifiek, waartoe de deelstaat Bolívar behoort, hebben volgens InSight Crime drugshandel, gewapende confrontaties tussen staatstroepen en gewapende groepen, afpersing en illegale goudwinning deze regio getransformeerd tot een regio waar burgers in een parallelle staat leven die wordt geregeerd door georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 31).

Het geweld in de deelstaat Bolívar is gelieerd aan de controle over de mijnen en illegale mijnontginning, waarbij de georganiseerde misdaad, guerrillagroepen en politie- en strijdkrachten strijden voor de controle van de minerale rijkdom (COI Focus, p. 30). In de staat Bolívar zijn de belangrijkste criminele groeperingen de sindicatos. De controle van de sindicatos over de lokale bevolking en de mijnwerkers is groot. Naast de illegale mijnbouw worden deze criminele groeperingen ook aangetrokken door de regio omwille van het feit dat het makkelijk is de jongeren uit de arme en achtergestelde gebieden te rekruteren (COI Focus, p. 32 -33).

In Bolívar zelf werden er voor 2019 869 gewelddadige sterfgevallen geteld waarvan 532 moorden en 337 overlijdens tijdens gewapende confrontaties of buitengerechtelijke executies (COI Focus, p. 31). De gewelddadige overlijdens in Bolívar werden voor 41,78 % veroorzaakt door criminele feiten zonder opgehelderd motief, 19,34 % door huurmoorden, 14,31 % door gewelddadige overvallen, 10,44 % door afrekeningen, 4,84 % door gewapende confrontaties, 2,71 % door gendergeweld en 1,74 % door sociale protesten.

Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de deelstaat Bolívar grotendeels wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en doelgericht van aard is. Zulk geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt dat de deelstaat Bolívar een grotere aanwezigheid kent van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, alsook dat deze deelstaat regelmatig te maken heeft met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaat is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Wat betreft de overlijdens die vallen tijdens gewapende confrontaties, maken de voormelde cijfers geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers, maar er wordt niet ontkend dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Bolívar. Zo zorgen de vele clashes tussen de criminele en guerrillagroeperingen onderling voor slachtoffers onder de mijnwerkers hoewel hierover geen concrete cijfergegevens bestaan. Het uitoefenen van controle over de mijnen geeft ook aanleiding tot schietpartijen tussen leden van Venezolaanse strijdkrachten en de sindicatos, of tussen sindicatos en de Colombiaanse guerrillagroepen. Hierbij vallen vaak meerdere slachtoffers, waaronder ook vrouwen en kinderen, waarover evenmin concrete cijfergegevens bestaan. Een incident op 15 oktober 2019 betrof minstens 16 vermisten en 6 gewonden in de Los-Candados-mijn tijdens een confrontatie tussen een sindicato en de ELN (Ejército de Liberación Nacional), bij een schietpartij op 22 november 2019 werden acht personen gedood op het grondgebied van één van de mijngebieden in de Orinoco-mijnbouwboog.

Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Daarnaast zijn er geen concrete cijfers over burgerslachtoffers die tijdens deze gewapende confrontaties vallen. Er kan alles samengenomen dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Bolívar niet van die aard is dat het als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Bolívar wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, stelt de Raad vast dat dit geen specifieke informatie bevat met betrekking tot de aard van het geweld in Venezuela in het algemeen en de deelstaat Bolívar in het bijzonder, zodat hieruit niet kan blijken dat het geweld in deze deelstaat willekeurig is. In zoverre verzoeker stelt dat verwerende partij zichzelf tegensprekt door enerzijds te erkennen dat de situatie in Venezuela zeer precair is en er geen sprake is van confrontaties tussen reguliere strijdkrachten met gewapende groeperingen, wijst de Raad er op dat in haar aanvullende nota verwerende partij, op basis van recente landeninformatie het bestaan van een gewapend conflict in een aantal deelstaten, waaronder Bolívar erkent, maar tot de conclusie komt dat het geweld in deze deelstaten doelgericht van aard is en niet willekeurig en dat in andere regio's van Venezuela geen sprake is van een gewapend conflict in zin van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in hogervermelde rechtspraak. Verzoeker brengt ook hier geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Bolívar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 52 § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat deze bepalingen is opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017, zodat het middel in die mate onontvankelijk is. Wat de aangevoerde schending van artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 betreft, wijst de Raad er op dat door middel van dit artikel 48/4 in de huidige Vreemdelingenwet werd ingeschreven dat de omzetting vormt van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op volgende verzoeken om internationale bescherming. *In casu* heeft de bestreden beslissing betrekking op een eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker zodat de schending ervan evenmin dienstig kan worden aangevoerd.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET